

Kājas cilājas gandrīz pašas no sevis. Man kabatā ir simts Ķobja naudas, Henrietes divdesmitnieks un divi sotaki no čomaka. Kopā trīs simti divdesmit... Sanāks gan priekš krutām krosenēm, gan mobilņīkam. Pirkšu skārienjutīgo, kāds nav nevienam visā internātskolā. Kur nu mūsējiem pie tāda tikt! Džeki no skaudības paliks zaļi. Bet visvairāk gribu redzēt, kādas acis rādīs učki.

Šķiet, man sirdī iespīd maza saulīte.

Tuvojos Ķobja zemei. Pļavā stāv mans ikrīta murgs – sugas bullis Depis. Patiesībā šim muskuļu blāķim iedots vārds Deputāts, bet “Dižkoču” mājās to neviens tik smalki neuzrunā. Šis uzbesās uz fikso. Nesaprotu, par ko tam vienmēr jācepas. Tikko kāds tuvojas, bullis šņāc kā tvaika bānis. Reiz esot pašu Ķobi paņēmis uz ragiem un viegli kā pelavu maisu aizsviedis pa gaisu. Saimnieks tika cauri ar veselīgiem kauliem tikai tāpēc, ka Depis šo ielinguojis

biezajos kārķļu krūmos. Ҡobis bullim vairs netuvojas. Tagad man jārūpējas par to sūda lopu. Rītā un vakarā jātiek līdz zemē iedzītajam mietam un tam ar koka vāli jāuzdauza pa sāniem, lai var izraut no zemes. Tad, vienā rokā turot vāli, otrā – ķēdi, kuras gals beidzas ar riņķi buļļa purnā, jātiek līdz vietai, kur Depis pļavas zāli vēl nav noēdis. Kad pirmo reizi bija jātēlo pašnāvnieks, gandrīz pielaidu bikses, jo bullis riktīgi uzšņāca.

Ҡobis stāvēja drošā attālumā un sauca: “Nerausties, Reomīr! Tas Depim nepatīk!”

“Ej dirst!” atbļāvu. Bet Ҡobis, kā parasti, zvaigāja, it kā es būtu pateicis kaut ko nāvīgi smieklīgu. “Taisi fikss un fertig!” viņš mudināja. “Lai vells par mazu puisieli paliek, ja tev no tā lopa nav bail.”

Pārlecu pāri grāvim un pa rasaino zāli pēdoju pie buļļa. Skaļi nokremšļojos, lai Depis dzird, ka man pie vienas vietas viņa bolīšanās ar baltu aci. Viņš par atbildi tā viegli, kā rasaino zāli noslaucīt gribēdams, pavelk priekškāju atpakaļ. Zem gludās ādas novīņņo pleca muskuļu paugurs. Gaisā uzlido reāls velēnas gabals. Velns, šito spēku!

– Depi, čaul – uzrunāju lielo lopu. – Kāda jušana pēc vakardienas sekša?

Bullis pakrata galvu, ka ķēde nožvadz vien. “Ko tu, vardulēn, tur murkšķi,” pauž viņa izskats.

Vakar kaimiņš no “Dzegužu” mājām atveda aplecināt govi. Man nācās Depi nogādāt stallī, kur govslups tika iestumts aizgaldā. Varēja redzēt, ka Deputāts nav nekāds lohš, viņš kārtīgi ieidējās un uzlēca govij tā, ka tai sagrīļojās pakalķājas, un viss bija galā, pirms Ҡobis

paspēja aizdedzināt cigareti. Govs palika stāvam ar izliektu muguru. Bet lopiņa saimnieks iespieda sauļā desmit eiro papīrīti. Gaidīju, ka arī Ķobis labsajūtā ieīdēsies, taču viņš palaida smieklīgu. “Nebrīnies, ved seksa monsturu atpakaļ uz ganībām,” Ķobis īsta diktatora balsi man uzsauca. Zīmēties viņam vienmēr paticis.

Bet šorīt esmu viens aci pret aci.

– Davai, netaisi pontu, tas man pie kājas, – saku bulim un paņemu slapjo ķēdi, lai pavestu lopu desmit soļus tālāk. Ķēdi iestiepju, lai justu pretestību. Ja tā atslābs, tad klārs, ka jāuzmanās – var paņemt kā uz dakšām.

Kad Depis pēc minūtes ticis svaigā zālē, mana sirds vairs nelēkā. Pēc tam paķeru ūdens spaini un nolieku, lai viņš var aizsniegt. Tā Ķobis grib. Baigā tolka. Kad Depim uznāk melnie, viņš spaini izgāž, ka nemetas.

Aizelsies iesteidzos “Dižkoču” sētā. Argo pie ķēdes sagaida ar priecīgiem rējieniem. Pie mājas durvīm stāv tikai mazais daihaču. Ir nu gan jokains nosaukums. Pārtulkojot autiņa nosaukumu latviski, tas nozīmē – dod, gribu. Parauj smieklu. Taču daihaču ir korejiešu autiņš. Ķobja furgons sētā nav redzams. Aizmaucis uz tirgu.

Gar iekopto puķu dobi pie mājas eju iekšā un pārsteigumā noelšos. Kādu superīgu pričeni Henriete uztaisījusi! Ja nebūtu tik veca kā mana mamma, varētu padomāt, ka viņai kādi trīsdesmit. Uzvilкуси baltu blūzi kā Līgo vakarā Ieva. Henrietei tikai pupi lielāki un vēl kārdinošāki. Spiežas uz āru, ka blūze gandrīz pa vilēm trinkšķ. Jūsmoju par tiem, kopš pie Ķobja strādāju. Ir nu gan laime vecajam murmulim! Stāvēdama pie ķēķa

galda, saimniece patlaban uz šķīvja liek ceptu cūkgaļu un olas. Tāds paēdiens man vislabāk garšo.

– Čau, saimniec!

Henriete pietvīkusi uzsmaida, un vaigos parādās bedrītes.

– Čau, Remīt! Akurāt laikā. Nebūs jāēd atdzisušas brokastis. Depi pārsēji?

– Cik tur tā darba, – vēsi nosaku.

Nolikusi nazi un dakšiņu, viņa atraisa priekšautu. Apaļīgajiem gurniem apstiepts jauns bruncis. Agrāk tādu nebiju manījis.

– Tu nu gan superīgi izskaties, Henriete! Kā jauna meitenel!

– Paldies, Remīt. Tu esi džentlmenis, kā vienmēr. Nāc sēsties pie galda.

Bet tad viņa piesit sev pie pieres un iesaucas: – Re, kā notiek, ka darbs dzen darbu! Aizkaru stangu tā arī nepieliku. Remīt, vai tu nevarētu... Istabas logam nopirku jaunu aizkaru.

– Kāda runa, saimniec! Viss būs štokos.

Henriete vēlreiz uzsmaida un iet uz istabu. Caur plāno, zīdīgo blūzi redzams, kā krūštura lences bišķīt iespiedušās miesā. Veln, kāda sieviete!

Aizkara stienis nolikts šķērsām pāri galdam. Skatos uz logu, bet sirds man sitas kā fizikultūras stundā pēc krosa skriešanas. Pat ausīs dzirdams.

– Henriete... – saku, bet tad pats nesaprotu, pa kuru laiku viņa rodas manās rokās. Mīksta un smaržīga pēc velna. Beigts var palikt, cik...

– Remīt, – viņa čukst un piespiežas man cieši klāt. Mēģinu atrauties, lai šī nejustu, ka biksēs stīvais.

– Tas nekas, tā jābūt, – Henriete klusi teic, – tā jābūt...
Nekaunies. Nāc...

Johaidī, abi jau esam gultā, un mans orgāns ir ticis
laukā no biksēm. Samanu, ka Henrietei... biksišu vairs
nav. Satraukumā drebošs un apmulsis meklēju īsto vie-
tiņu viņas klēpī, bet tad ķermenim izskrien cauri neiz-
sakāmas baudas vilnis, un es jūtu, ka esmu notriepis
Henrietes gurnus. Kaut gan kauns par sevi, pārņēmis
tāds vieglums un maigums, ka skūpstu Henrietes sulī-
gās lūpas.

– Atvaino... – elšu, kad pietrūkst elpas.

– Nav ko uztraukties, Remīt... Man prieks, ka esmu
tev pirmā... Bet tagad, lūdzu, izej virtuvē.

Aizveru durvis un apsēžos pie galda. Ēdiens šobrīd
nav ne prātā. Johaidī, baigais obloms! Vot tev pollūcijal
Kā naktī pa sapņiem.

Pēc brīža ienāk Henriete. Nolaižu acis.

– Mīļumiņ, nu ēd taču! Pavisam atdzisīs. Kafiju dzersi
ar pienu vai krējumu?

– Paldies, – pieticīgi saku, – gribētu kumelišu
tēju.

– Nav problēmu, mīļum. – Pienākusi klāt, Henriete
manam plecam piespiež kuplās krūtis. Kārdinošas pēc
velna. Nožēloju, ka nepaguvu tās ne pa īstam noglāstīt,
ne aplūrēt. Reāls lohš.

Henriete noliecas pie auss, un matu kuplais matu
vilnis kutina manu vaigu. Uzspiedusi buču, viņa čukst:

– Mīļumiņ, nākošreiz būs pa īstam. Tu esi karsts
zēns... – Un izslējusies dodas pie stiklotās bufetes, lai
paņemtu krūzi.

Pārākumā pasmaidu par Ķobi, jo esmu viņam uzkabīnājis reālus ragus. Pakampju dakšiņu un metos virsū ēdienam ar tādu sparū, ka ceptās olas pašķīst vien. Nepaļiet ne piecas minūtes, kad šķīvis ir kā izslaucīts. Kumelišu tēja garo un smaržo pēc medus.

– Uzlikšu vēl, – mana pirmā sieviete laipni dūdo.
– Redz, šos divus cauraugušos gabaliņus. Tu taču ēdīsi, vai ne? Kaut man būtu tāda apetīte.

Bet vēders pilns, un es nevaru nosēdēt.

– Braukuši, Henriete, pilsētā ir daudz darīšanu. Jānopērk krosenes un vēl šis tas skolai.

– Atļauj man tev tās nopirkt, – viņa lūdz, kad esam sētā. – Es to ļoti gribu.

– Par to vēl padomāšu, – atsaku un ierāpjos viņas divvietīgajā autiņā. Mazs kā šujmašīna. Ceļgali gandrīz pie deguna.

Henrietei gan šis auto kā priekš viņas būvēts.

– Tēvam bija zapītis, – viņa smaidot stāsta. – No tā laika man šitādas mašīnītes patīk. – Ieskatījusies man acīs, Henriete vēl piebilst: – Un gruntīgi jauneklī.

– Daudz tādu ir bijis? – Gandrīz vai apvainojos.

Viņa noglāsta manu cisku. Nosilst vien no tāda pie-skāriena.

– Tu esi pirmais.

Pēc balss dzirdu, ka neblefo.

– Saproti, Remīt, sievietei jau daudz nevajag. Tikai allaž mazliet uzmanības un kādu mīļu vārdu, – viņa turpina. – Bet no Erlena pēc desmit gadu kopdzīves drīzāk varu sagaidīt īgnu purpināšanu, ja brokastis nav laikā un, kartupeļus stādot, ja netieku vagā viņam līdzī. Jūtos vientuļa. Mans puikiņš Magnuss arī ir prom no mājām...

Henriete sparīgi ieslēdz aizdedzi, un autiņš ierūcas kā aizvainots. Bet, pirms mēs lēni izstūrējam no sētas, maigas rokas mani apskauj un uz lūpām jūtu gandrīz vai izmisīgu buču.

Kad viņa beidzot satver stūri, saku: – Būs jāizmēģina mīloties šinī sērkokociņu kastītē.

– Gaidu ar nepacietību. – Viņa atkal skatās man acīs. Tas aiziet gandrīz līdz pašai sirdij.

Auto apstājas, un es saņemu vēl vienu kvēlu buču. Mana roka maigi ieslīd blūzes izgriezumā. Sviestā var saiet, kādas Henrietei krūtis...

– Nespīdzini sievieti, – viņa lūdzas.

– Ķobis tevi spīdzina vairāk, simts punkti, – saku, juzdams greizsirdību.

– Neesmu pārlicināta, vai Erlenam kāda nav uzmetusi aci, – viņa, pēc brīža nomierinājusies, teic. – Vai normāls vīrišķis var iztikt bez mīlēšanās? Nu jau kāds pusgads būs apkārt...

Ak tā, nodomāju, biju viņai vajadzīgs tikai tāpēc? Man garīgais samācas kā melns mākonis. Kad īsti sievietes vārdiem var ticēt?

– Piedod, mīlais, ka biju spiests to dzirdēt. Cik ilgi var dzīvot ar pilnu sirdi?

– Varbūt Ķobis nemaz nav tāds... – mēģinu aizstāvēt savu saimnieku. – Viņam jau piecdesmit gadu. Ko no sirmgalvja var gribēt?

– Nemaz šis nav tik sagraabējis. – Nu Henriete aizstāv vīru. – Savā jubilejā bolīja acis uz jaunām meitenēm.

No šosejas līkuma pretī nāk lielais baļķu vedējs. Henriete tam nepievērš ne mazāko uzmanību. Divos pirkstos turēdama stūri, viņa ar otru roku somiņā kaut ko meklē.

– Kur mobilais palicis, ka nevar sameklēt?

– Turi stūri, es atradīšu! – saucu, jo redzu, ka braucam pa pašu šosejas vidu. Izrauju somu, un tikai tagad Henriete piegriež savu daihaču ceļa labajai malai. Tajā pašā mirklī ieraugu, ka baļķu vedēja šoferis pieliek pirkstu deniņiem un nikni plāta muti.

– Ej pa gaisu! – Henriete uzbļauj. – Mācīs mani, kā braukt!

Tik šerpu vēl nebiju viņu redzējis. Pat toreiz, kad ieraudzīja mani pieliekamajā bāžam aiz krekla desas luņķi no kūpinātavas, lai pārnestu to mājās muterei.

“Es tev par maz dodu ēst?” viņa toreiz brīnījās. “Mirsti badā? Kā tev nav kauna!”

Stostījos, ka desa domāta mātei, kas drausmīgās pagīrās no kaut kāda draņķa otro dienu guļ gultā bez ēšanas.

“Vai nevarēji paprasīt, mutes tev nav?” Jau bišķīt rāmākā balsī viņa noprasīja. Kad grasījos desu uzlikt atpakaļ uz dūmos nomelnējušās kārts, Henriete strupi teica: “Do’ šur!”

“Es tagad esmu atlaists? Moška zvanīsi poličiem?”

“Pati sadošu tev pa kaklu,” viņa solīja. “Liels puika, bet uzvedas kā sīkais!”

Bet pēc piecām minūtēm kopā ar desu iedeva līdzī puskukuli pašceptas maizes firmīgā veikala maisiņā. “Skaties, lai Ķobis tevi uz ceļa nepamana,” Henriete brīdināja, “drīz viņam jābrauc mājās no lauka.”

“Labu robu esi atradis,” mutere, ēzdama riktīgo lauku desu, secināja. “Saki, lai iedod vēl, ja grib, lai tu strādā.”

Aizslauku šīs atmiņas.

– Nem savu mobilo, – sausu muti saku. – Kam tev tik sročno bija jāzvana?

– Kam, kam, – viņa atkārto. – Gribēju noskaidrot, no cikiem mana friziere šodien strādā. Gribas būt smukai.

Vairs jautājumu nav, un labu brīdi braucam kā divi mēmie.

– Kāds lielums tavai kājai? – Henriete pēc laiciņa noprasa.

– Kurai? – nopietni prasu pretī, un abi sākām smieties kā kutināti. Cik viņa superīga, nodomāju.

– Klau, neķer krenķi, ej pie savas frizieres – pats tikšu centrā.

– Vispirms viņai jāpiezvana, mīļum!

Uzbikstījusi pa taustiņiem, Henriete iesāk: – Čau, Raimonda? Ko dari?... Ko? Vēl guli?... Jā... Vakar vēlu aizmigi? Kas ta' neļāva?... Ā, tā jau domāju! Klausies, no cikiem tu vari mani pieņemt?... Ko?... Mana balss? Nevar būt! – Un Henriete iesmejas. – Labi, būšu, čaviņ, čaviņ!

Tad smaidoša pievēršas man. – Zini, ko Raimonda teica?

– Kā varu zināt? Svešas sarunas nenoklausos.

– Mana balss skanējusi kā jaunai meitenei, – Henriete lepni pavēsta.

– Tu jau neesi nekāda vecā, – spriežu. – Pašā labumā.

– Fui, kā tu runā par sievieti!

Tagad noglāstu viņas kailo kāju labu gabaliņa virs ceļgala. Mani pirksti bikli palien pat zem pussvārka.

– Nespēlējies ar unguņi, mīļum... – tādā kā piesmakušā balsī teic Henriete.

– Kas notiks? – murminu. – Varu apdedzināties?

– Un kā vēl. – Henriete samazina mašīnas ātrumu un iegriež šaurā sānceļā, kas ved uz netālo mežmalu.

Tur izkāpjam un kādu laiciņu jūtamies septītajās debesīs. Tagad es varētu arī nomirt, nodomāju. Tik un tā labāk šai pasaulē vairs nevar būt.

– Izlaid mani pie šitās bodes, – kad pēc kādas stundas beidzot esam pilsētā, saku. – Te ir superīgas krošenes.

– Tu biji brīnišķīgs! – viņa atbild, stipri saspiežot manus pirkstus.

– Bet tāpēc nav jāklie dz, – pašapzinīgi izmetu.

– Kas tā aizrāda sievietei! – Henriete smaidīdama pārmetoši teic un iekož man auss ļipiņā.

Tas nekas, ka sūrst mugura. Henrietes nagi pa to nobrauca kā ar ecēsām. Toties tagad viņa reāli ir mana sieviete.

Mašīna apstājas. Izkāpju, un Henriete arī grib to darīt. Noņemu viņai no jakas pleca mazu smildziņu. Tad pieliecos un nobučoju. Kā jau kapitāli ieķēries, bļin.

– Ja nāksi līdzī veikalā, iešu ārā.

Viņa redz, ka nedzenu velnu.

– Tev kauns no manis, ja? – Henriete grasās uzmost lūpu. – Ka pārdevēja nenotur par tavu mammu?

– Nu gan laid kā Minhauzens! Kur rāvi tādu murgu?

Viņa atkal redz, ka nedzenu velnu.

– Labi. – Henriete paņem rokassomiņu. Brīdi parakņājusies, viņa izvelk piecdesmit eiro un stiepj man.